

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně: **EURO RSCG, a.s.**, se sídlem Letenská sady 1500, Praha 7, zast. Mgr. Šárkou Kalinovou, advokátkou, se sídlem Krakovská 9, Praha 1, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 2. 2005, č.j. 323-6003-160-17.1.2005/Hů, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2005, č. j. 12 Cad 12/2005 - 44,

t a k t o :

- I. V řízení o kasační stížnosti **se pokračuje.**
- II. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2005, č. j. 12 Cad 12/2005 - 44, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení rozsudku ze dne 21. 9. 2005, č. j. 12 Cad 12/2005 - 44 (dále jen „napadený rozsudek“), jímž městský soud zamítl žalobu stěžovatelky proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 2. 2005, č. j. 323-6003-160-17.1.2005/Hů (dále také „napadené rozhodnutí“).

Tímto rozhodnutím žalovaná zamítlá odvolání žalobkyně proti platebnímu výměru Pražské správy sociálního zabezpečení (dále jen „PSSZ“) č. 601/1825/03 a potvrdila jej. Tímto platebním výměrem byla žalobkyni na základě kontroly pojistného, provádění nemocenského pojištění a plnění úkolů v důchodovém pojištění za kontrolované období od 1. 6. 2001 do 30. 6. 2003 uložena povinnost uhradit nedoplatek na pojistném ve výši 736 923 Kč a penále z dlužného pojistného ve výši 63 925 Kč, tedy celkem k úhradě 800 848

KČ. Důvodem vzniku nedoplatku bylo zjištění, že žalobkyně v měsících lednu, únoru, březnu a dubnu roku 2003 nezahrnula do vyměřovacího základu pro odvod pojistného na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti příjmy zúčtované svým zaměstnancům francouzské státní příslušnosti J. G. B. a A. M. B. a slovenské a kanadské státní příslušnosti A. B. Kromě toho stěžovatelka nezahrnula příjmy uvedeného pana B. a paní B. v měsících květen a červen téhož roku.

Městský soud žalobu **napadeným rozsudkem** zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení. Vzal za nesporné, že zaměstnanci stěžovatelky J.-G. B. a A. M. B. jsou francouzskými státními příslušníky bez trvalého pobytu na území ČR a jejich pracovněprávní vztah se řídí francouzským právem. Stejně tak vzal za prokázané, že A. B. má státní příslušnost slovenskou a kanadskou a její pracovní smlouva se řídí cizím právem. Městský soud uvedl, že mezi Československou republikou a Francií byla uzavřena všeobecná Úmluva o sociální bezpečnosti ze dne 12. 10. 1948 publikovaná pod číslem 215/1949 Sb. ve znění Dodatkové Úmluvy publikované pod č. 68/1970 Sb. (dále jen „česko-francouzská Úmluva“). Zejména poukázal na čl. 2 § 1 a čl. 3 § 1 této úmluvy, podle nichž se úmluva vztahuje na předpisy o nemocenském pojištění a dále zakotvuje, že státní příslušníci smluvních stran podléhají zákonodárství platným v místě jejich zaměstnání. Podle čl. 1 § 1 této Úmluvy podléhají příslušným zákonným předpisům o sociálním zabezpečení a požívají výhod za stejných podmínek jako státní příslušníci každého z těchto států. Z toho podle názoru městského soudu vyplývá, že francouzští státní příslušníci mohou být vyňati z pojištění za stejných podmínek jako čeští občané, pro něž ovšem neplatí ustanovení § 5 písm. b) zákona č. 54/1956 Sb. Francouzští občané tedy nejsou pro systém českého pojištění cizinci a mohou být vyňati z pojištění jen v případech, kdy mohou být vyňati z pojištění čeští občané. Městský soud dále poukázal na to, že česko-francouzská Úmluva byla uzavřena 12. 10. 1948 dle čl. 64 odst. 1 bod 1. ústavního zákona č. 350/1948 Sb. a nevyžadovala tak souhlas Národního shromáždění před ratifikací. Přesto však městský soud dovodil, že česko-francouzská Úmluva má podle článku 10 Ústavy přednost před zákonem. Z těchto východisek dospěl k závěru, že francouzští státní příslušníci zaměstnaní u stěžovatelky nebyli vyňati z povinnosti platit pojistné a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti. Co se týče zaměstnankyně stěžovatelky A. B., občanky SR a Kanady, bylo podle názoru městského soudu nutno aplikovat Smlouvu mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení ze dne 29. 10. 1992, publ. pod č. 228/1993 Sb. (dále také jen „česko-slovenská smlouva“). Dle čl. 2 písm. b) se tato smlouva vztahuje též na nemocenské pojištění a podle čl. 4 jsou při používání právních předpisů jednoho smluvního státu občané tohoto smluvního státu rovni občanům druhého smluvního státu, pokud tato smlouva nestanoví jinak. Dle čl. 7 se řídí účast na důchodovém zabezpečení a nemocenském pojištění výdělečně činné osoby právními předpisy smluvního státu, na jehož území je výdělečná činnost vykonávána. A. B. vykonávala výdělečnou činnost na území ČR, a proto se její účast na pojištění řídila českými právními předpisy. Podle čl. 4 jsou si občané smluvních států rovni. Z těchto důvodů není možná aplikace § 5 písm. b) zákona č. 54/1956 Sb. na slovenské státní příslušníky. Městský soud zdůraznil, že česko-slovenská smlouva je smlouvou podle čl. 10 Ústavy ČR a má přednost před vnitrostátním zákonodárstvím ČR. Městský soud dále uvedl, že výše nedoplatku určená platebním výměrem PSSZ nebyla zpochybněna. Jestliže zaměstnanci stěžovatelky nebyli vyňati z pojištění podle § 5 písm. b) zákona č. 54/1956 Sb., pak byli poplatníky pojistného dle ustanovení § 3 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona č. 589/1992 Sb. a jejich příjmy tak měly

být zaměstnavatelem zahrnutý do vyměřovacího základu pro odvod pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti.

V **kasační stížnosti** proti napadenému rozsudku stěžovatelka uplatnila důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jehož naplnění spatřovala v tom, že žalovaná nerespektovala právní názor soudu, a dále v tom, že městský soud shledal, že cizí státní příslušníci se účastní pojištění v ČR, ačkoliv zákonodárce pro tyto osoby stanovil vynětí z nemocenského pojištění v ustanovení § 5 písm. b) zákona č. 54/1956 Sb. Stručně shrnula průběh dosavadního řízení a uvedla, že městský soud již dříve vyhověl její žalobě proti prvotnímu rozhodnutí žalované ze dne 3. 10. 2003, č. j. 332-6003-663/23.9.03/Vo a toto rozhodnutí zrušil rozsudkem ze dne 19. 11. 2004, č. j. 9 Cad 9/2003 - 53. Žalovaná však v dalším řízení vydala nové rozhodnutí (tj. napadené rozhodnutí), jímž znovu zamítla odvolání stěžovatelky a potvrdila napadený platební výměr. Žaloba proti napadenému rozhodnutí však byla městským soudem zamítnuta napadeným rozsudkem. Podle stěžovatelky se městský soud v napadeném rozsudku vůbec nezabýval námitkou stěžovatele o nerespektování právního názoru soudu ze strany žalované. V odůvodnění tohoto rozsudku pouze odkázal na nejednotnost rozhodování soudu při výkladu mezinárodních smluv a jejich vztahu k vnitrostátním právním předpisům. Městský soud měl podle názoru stěžovatelky vyjít z prvotního rozsudku ve věci a rozhodnutí žalované zrušit, neboť nebylo v souladu s právním názorem soudu vyjádřeným v rozsudku č. j. 9 Cad 9/2005 - 53. Na podporu svých tvrzení stěžovatelka odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky č. j. 2 Ads 16/2003 - 56, 2 Afs 2/2003 - 69, 2 Afs 28/2003 - 69). Podle názoru stěžovatelky tak došlo k porušení ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s., neboť tímto postupem nebyla respektována zásada předvídatelnosti práva vyjádřená v nálezech Ústavního soudu (sp. zn. II. ÚS 329/04 a sp. zn. IV. ÚS 690/01). Stěžovatelka v souladu s touto zásadou předpokládala, že žalovaná rozhodne v souladu s prvotním rozsudkem městského soudu a napadené rozhodnutí žalované zruší dle právního názoru městského soudu vyjádřeného v rozsudku č. j. 9 Cad 9/2003 - 53.

K samotnému právnímu posouzení věci městským soudem v napadeném rozsudku stěžovatelka uvedla, že česko-francouzská i česko-slovenská smlouva sice mají na základě Ústavy přednost před zákonem, avšak k použití aplikační přednosti je třeba, aby mezi poměřovanými pravidly byl rozpor. To však není případ otázky vzniku povinnosti účastnit se systému sociálního zabezpečení, neboť předmětné mezinárodní smlouvy neupravují stejné otázky jako zákon o nemocenském pojištění zaměstnanců, upravují pouze kolizní normy, nikoliv hmotněprávní úpravu práv a povinností osob v systému sociálního zabezpečení. Podle názoru stěžovatelky je třeba vykládat zásadu rovného zacházení (čl. 1 § 1 česko-francouzské smlouvy a čl. 4 česko-slovenské smlouvy) tak, že při použití právních předpisů státu, které byly určeny jako použitelné v daném konkrétním případě v souladu s články 3 § 1 česko-francouzské smlouvy a čl. 7 česko-slovenské smlouvy je třeba zacházet stejně jako s vlastními i s francouzskými či slovenskými státními příslušníky, kteří se ocitnou ve stejné situaci. Aplikací výjimky podle ustanovení § 5 písm. b) zákona č. 54/1956 Sb. podle stěžovatelky nedochází k porušování ustanovení mezinárodních smluv o sociálním zabezpečení ohledně rovného postavení pojištěnců, neboť tito občané i nadále jsou buď vyňati nebo účastni pojištění. Zásada rovného zacházení má podle stěžovatelky chránit před diskriminací cizí státní příslušníky, kteří se ocitnou ve stejné situaci jako čeští občané. V posuzované věci se však o diskriminaci

nejedná, neboť zaměstnanci vědomě vyjádřili svou vůli nebýt postaveni na roveň českým občanům, a to právě tím, že uzavřeli se stěžovatelkou pracovní smlouvy dle cizího práva.

Dále stěžovatelka uvedla, městský soud se nezabýval otázkou účelu mezinárodních smluv. Podle jejího názoru není v mezinárodních smlouvách nikde stanoveno ani vyjádřeno, že by jejich účelem bylo vyloučit situace, kdy fyzická osoba nebude účastna systému sociálního zabezpečení dle pravidel právního řádu, který byl určen na základě takové smlouvy jako použitelný v konkrétním případě a nestanoví přímo pojistnou událost. Preambule česko-slovenské smlouvy uvádí jako svůj účel pouze rozdělení kompetencí mezi orgány obou smluvních států. Stěžovatelka dále poukázala rovněž na čl. 1 § 2 česko-francouzské smlouvy, který výslovně připouští možnost, že při přesídlení francouzského státního občana do ČR tento občan nesplní podmínky stanovené pro pojistnou povinnost dle českých právních předpisů v oblasti sociálního zabezpečení. Navíc stěžovatelka upozornila na to, že v souladu s judikaturou Ústavního soudu nesmí vést výklad mezinárodních smluv ke zhoršení situace pojištěnce. V závěru své kasační stížnosti stěžovatelka podotkla, že rozšiřující výklad zaujatý žalovanou je v rozporu s čl. 2 Ústavy ČR, neboť zákonná výjimka z pojistné povinnosti pro cizí státní příslušníky obsažená v ustanovení § 5 písm. b) zákona č. 54/1956 Sb. byla zrušena až zákonem č. 424/2003 Sb., nikoliv na základě mezinárodních smluv.

Žalovaná ve **vyjádření** ke kasační stížnosti vyložila příslušná ustanovení česko-francouzské a česko-slovenské smlouvy a konstatovala, že francouzští či slovenští státní občané, pokud vykonávají výdělečnou činnost na území ČR, podléhají českým právním předpisům o sociálním zabezpečení jako čeští občané. To znamená, že nemohou být z hlediska předmětných smluv považováni za cizince s odlišnými právy a povinnostmi než mají čeští občané. Na základě těchto ustanovení podle názoru žalované přestávali být pro český právní řád cizinci. Žalovaná dále uvedla, že při hodnocení zákonnosti napadeného rozsudku vycházela z mezinárodněprávní závaznosti předmětných smluv a jejich přednosti před vnitrostátními právními předpisy, tedy i před zákonem č. 54/1956 Sb. Účelem těchto smluv bylo stanovit příslušnost k právním předpisům v oblasti sociálního zabezpečení, tzn. vyloučit účast migrujících pracovníků na dvojím pojištění či zamezit neexistenci jejich pojištění. Česko-francouzská Úmluva ukládá výdělečně činné osobě, která je státním příslušníkem jedné z jejích smluvních stran, povinnost být sociálně pojištěná v místě výkonu zaměstnání. S ohledem na toto pravidlo aplikované v kontextu zásady rovnosti nepřicházelo v úvahu vynětí francouzských státních občanů z pojištění. V posuzované věci tak nebyli dotyční zaměstnanci stěžovatelky v roce 2003 pojištěni v českém systému sociálního zabezpečení a zároveň jim nebyl doložen žádný doklad o účasti těchto zaměstnanců ve veřejném systému sociálního zabezpečení Francie či Slovenska. Právní stav, kdy ČR uzavřela bilaterální smlouvy o sociální bezpečnosti na principu vzájemnosti a zároveň zákon č. 54/1956 Sb. vyloučil z účasti na sociálním zabezpečení cizí státní příslušníky, kteří mají uzavřenu pracovní smlouvu podle cizích právních předpisů a nemají trvalý pobyt na území ČR vede nepochybně k závěru, že z účasti na nemocenském pojištění jsou vyňati cizí státní příslušníci splňující podmínky § 5 písm. b) zákona č. 54/1956 Sb., ovšem s výjimkou těch cizích státních příslušníků, u kterých je účast na nemocenském pojištění založena mezinárodními smlouvami. Případnou aplikaci ustanovení § 5 písm. b) zákona č. 54/1956 Sb. by došlo k potlačení významu uzavřených smluv o sociálním zabezpečení, a tím by mohlo dojít i k situaci, že by zaměstnanec nezískal nárok nejenom na dávky nemocenského pojištění, ale i důchodového pojištění. Novelizací zákona č. 54/1956 Sb. zákonem č. 424/2003 Sb. od 1. 1. 2004 byly do okruhu pojištěných

osob zahrnuty osoby činné na základě pracovního vztahu uzavřeného dle cizích předpisů, přičemž zároveň v přechodných ustanovení stanovila, že nemocenské pojištění pracovníků v pracovním vztahu uzavřeném dle cizích právních předpisů před 1. 1. 2004 mohlo být založeno i mezinárodní smlouvou.

Žalovaná znovu zdůraznila, že práva a povinnosti zaměstnanců a dalších osob v sociálním zabezpečení, na které se vztahuje mezinárodní smlouva, se řídí právními předpisy státu, na jehož území je vykonávána výdělečná činnost. Jestliže francouzští, resp. slovenští státní občané požívají stejných výhod a za stejných podmínek jako čeští státní příslušníci, mohou být vyňati z pojištění dle zákona č. 54/1956 Sb. jen za podmínek, za kterých mohou být vyňati z pojištění i čeští státní příslušníci, tedy nikoliv podle § 5 písm. b) zákona č. 54/1956 Sb. Při provádění dvoustranných mezinárodních smluv o sociálním zabezpečení je třeba vycházet ze základního principu těchto smluv, a to z principu jediného pojištění, a to v místě, kde osoby kryté mezinárodními smlouvami vykonávají činnost. Volba práva, kterým se řídí pracovní smlouva cizího státního příslušníka, tedy nemá žádné právní účinky v oblasti sociálního pojištění. Žalovaná dále podotkla, že stěžovatelka v řízení nedoložila, že hradí pojistné za své zaměstnance ve Francii či na Slovensku a nebyl ani doložen žádný doklad o příslušnosti k právním předpisům pro účely sociálního zabezpečení a rovněž žalobce nežádal o udělení výjimky z příslušnosti k právním předpisům v ČR. Z uvedené argumentace žalovaná dovodila, že se na francouzské a slovenské státní příslušníky J. G. B., A. M. B. a A. B. vztahuje pojistná povinnost. Proto navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

Ze správního a soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti:

Platebním výměrem č. 601/1825/03 PSSZ uložila stěžovatelce povinnost zaplatit nedoplatek na dlužném pojistném zjištěný za kontrolované období od 1. 5. 2001 do 30. 6. 2003 a dále penále z tohoto dlužného pojistného, a to v celkové výši 800 848 Kč. V odůvodnění odkázala na příložený protokol o kontrole č. 1825/03.

Žalovaná ve věci rozhodla prvotním rozhodnutím ze dne 3. 10. 2003, č. j. 332-6003-663/23.9.03/Vo, jímž napadený platební výměr potvrdila a odvolání zamítla. Toto rozhodnutí bylo k žalobě zrušeno prvotním rozsudkem městského soudu ze dne 19. 11. 2004, č. j. 9 Cad 9/2004 – 53. V odůvodnění tohoto rozsudku městský soud zkonstatoval, že v daném případě bylo nutno vycházet z principu přednosti aplikace obou mezinárodních smluv před zákonem vycházejícího z čl. 10 Ústavy ČR. Dále uvedl, že pokud správní orgány zastávají názor vyslovený v napadeném rozhodnutí i ve vyjádření k žalobě, že ustanovení o vynětí cizinců z pojištění se nepoužije, pak bylo na místě, aby tento jejich názor byl opřen o náležitou právní argumentaci. Žalovaná podle městského soudu pouze v obecné rovině odkázala na princip stejného zacházení, aniž by vyložila jaké právní účinky by podle názoru žalovaného měl tento princip mít ve vztahu k ustanovení § 5 písm. b) zákona č. 54/1956 Sb. Městský soud dále shledal, že výklad dotčených mezinárodních smluv a norem vnitrostátního práva v otázce pojištění cizinců činných v pracovněprávním vztahu uzavřeném podle cizích právních předpisů je problematický a ne zcela jednotný. Z toho dovodil závěr, že v důsledku těchto pochybností o konkrétní aplikaci předmětné právní úpravy pojištění nelze dovodit závěr o porušení povinnosti podle příslušných právních předpisů a stanovit platební povinnost k tíži určitého subjektu.

Jelikož podle městského soudu žalovaná vycházela z nesprávného právního posouzení věci, městský soud zrušil prvotní rozhodnutí žalované pro nezákonnost.

V novém (tj. napadeném) rozhodnutí ze dne 16. 2. 2005, č. j. 323-6003-160-17.1.2005/Hů žalovaná platební výměr PSSZ opět potvrdila a odvolání zamítla, přičemž reagovala v odůvodnění svého rozhodnutí na výše uvedený závazný právní názor městského soudu. Žalovaná podrobně vyložila česko-francouzskou Úmluvu a česko-slovenskou smlouvu a dovodila, že francouzští a slovenští státní občané, pokud vykonávají výdělečnou činnost na území ČR, podléhají českým právním předpisům o sociálním zabezpečení stejně, jako čeští občané. To znamená, že nemohou být z hlediska této Úmluvy považováni za cizince s odlišnými právy a povinnostmi než mají čeští občané. Tímto ustanovením přestávají být pro český právní řád cizinci. S ohledem na uvedené mezinárodní smlouvy nelze pracovněprávní vztah z pracovní smlouvy, i když se řídí francouzským právem, resp. kanadským právem, vztahovat k ustanovení § 5 písm. b) zákona č. 54/1956 Sb., ve znění platném a účinném do 31. 12. 2003, neboť uvedená smlouva upravující vztahy v oblasti sociálního zabezpečení je v daném případě tomuto obecně právně závaznému předpisu nadřazena. Tyto dokumenty přímo nad rámec vnitrostátních právních předpisů v místě výkonu zaměstnání a zaměstnavateli tuto povinnost zabezpečit. S ohledem na tyto skutečnosti a na zásadu rovného nakládání se státními příslušníky smluvního státu jako s vlastními, nepřichází v úvahu použití ustanovení § 5 písm. b) zákona č. 54/1956 Sb., ve znění platném a účinném do 31. 12. 2003. Při provádění mezinárodních smluv je určujícím principem pro posouzení účasti těchto osob na pojištění podle českých právních předpisů. Volba práva, jímž se řídí pracovněprávní vztah, nemá v oblasti sociálního pojištění žádný vliv. Z čl. 10 Ústavy ve znění platném a účinném od 1. 6. 2002 podle žalované plyne, že státní občané Francie zaměstnaní stěžovatelkou (J. G. B., A. M. B.) a státní občanka SR a Kanady (A. B.) byli v období ledna, února, března a dubna roku 2003 a pan B. a paní B. i v měsíci květnu a červnu 2003 podle ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 54/1956 Sb., ve znění platném a účinném do 31. 12. 2003, účastní nemocenského pojištění a z toho důvodu stěžovatelka byla i poplatníkem pojistného podle ustanovení § 3 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona č. 589/1992 Sb. v platném znění. K novelizaci zákona č. 54/1956 Sb. zákonem č. 424/2003 Sb. s účinností od 1. 1. 2004, která do ustanovení § 5 písm. b) zakotvila, že vynětí zaměstnanců činných v ČR pro zaměstnavatele se sídlem mimo území ČR neplatí pro zaměstnance, kteří pracují pro zaměstnavatele se sídlem na území státu, s nímž ČR uzavřela mezinárodní smlouvu o sociálním zabezpečení, žalovaná uvedla, že tato nová úprava reaguje pouze na to, že pojistná povinnost a účast na pojištění může být upravena mezinárodní smlouvou v konkrétních případech odlišně. Nic to však nemění na závěru, že zaměstnanci stěžovatelky byli v ČR pojištěni, a proto stěžovatelka byla povinna za ně zaplatit pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti.

Nejvyšší správní soud rozhodl usnesením ze dne 22. 6. 2007, č. j. 4 Ads 3/2006 – 88 o přerušení řízení, neboť u Ústavního soudu probíhalo řízení o ústavních stížnostech podaným proti rozsudkům zdejšího soudu č. j. 4 Ads 9/2005 – 62 (IV. ÚS 503/06) a č. j. 4 Ads 14/2005 – 73 (II. ÚS 613/06), jejichž výsledek mohl významně ovlivnit rozhodování v posuzované věci. V mezitím rovněž proběhlo řízení před rozšířeným senátem zdejšího soudu ve věci vedené pod sp. zn. 6 Ads 88/2006, v němž byla posuzována otázka vztahu čl. 6 Smlouvy mezi ČR a Švýcarskou konfederací a ustanovení § 5 písm. b) zákona č. 54/1956

Sb., která má dopad na výklad právních otázek rozhodných pro posuzovanou věc. Po odpadnutí těchto překážek postupu v řízení v něm Nejvyšší správní soud pokračuje.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů; zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost **je důvodná**.

Pro posouzení námitek stěžovatelky je vhodné nejprve vymezit význam uplatněného kasačního důvodu [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Nesprávné posouzení právní otázky může spočívat buď v tom, že soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis, než měl správně použít, a pro toto pochybení je výrok soudu v rozporu s příslušným ustanovením toho kterého právního předpisu, nebo v tom, že soudem byl sice aplikován správný právní předpis, avšak nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci, nebo je sice učiněn správný právní závěr, ale v odůvodnění rozhodnutí je nesprávně prezentován.

Stěžovatelka spatřuje nezákonnost napadeného rozsudku ve dvou základních rovinách. V první řadě namítala, že se městský soud při rozhodování věci nedržel svého předchozího právního názoru vyjádřeného v prvotním rozsudku ve věci ze dne 19. 11. 2004, č. j. 9 Cad 9/2004 – 53. Druhou rovinou namítané nezákonnosti napadeného rozsudku jsou výhrady směřující k právnímu posouzení věci samé, tj. výkladu předmětných mezinárodních smluv o sociálním zabezpečení ve vztahu k zákonu č. 54/1956 Sb. ve znění platném a účinném do 31. 12. 2003.

Nejvyšší správní soud se v první řadě věnoval posouzení první skupiny námitek podřazených označenému kasačnímu důvodu. Podle ustanovení § 54 odst. 6 s. ř. s. je výrok pravomocného rozsudku závazný pro účastníky, osoby na řízení zúčastněné a pro orgány veřejné moci. Podle ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. je právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, v dalším řízení správní orgán vázán. Stejně tak je správní orgán povinen zahrnout při novém rozhodování do svého rozhodnutí i důkazy provedené soudem v řízení o žalobě. Žádné ustanovení s. ř. s. se výslovně nedotýká problému závaznosti právního názoru soudu vyjádřeného v pravomocném a vykonatelném rozsudku pro soud samotný. Vázanost tímto vysloveným právním názorem pro další rozhodování v téže věci je však nutno dovodit především ze základních principů právní úpravy přezkumného řízení vyplývajících z čl. 36 a 38 Listiny základních práv a svobod, ale i ze samotné efektivity soudního přezkumu veřejnosprávních aktů jako takového. Je však na místě konkretizovat, v jakém rozsahu je soud vázán svým předchozím právním názorem vysloveným v pravomocném a vykonatelném rozsudku. Z ustanovení § 54 odst. 6 s. ř. s. plyne, že všechny orgány veřejné moci jsou vázány výrokem pravomocného rozsudku soudu, tedy je jím vázán i sám soud. Je na místě zde za přiměřeného použití odkazujícího ustanovení § 64 s. ř. s. přiměřeně (tedy per analogiam

legis) aplikovat pravidlo obsažené v ustanovení § 156 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, podle něhož je soud vázán rozsudkem, jakmile ho vyhlásí (obdobně k výkladu této procesní zásady viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003 - 89, přístupný na www.nssoud.cz). Přitom je zřejmé, že kromě samotného výroku rozsudku (v tomto případě zrušujícího ve vztahu k prvotnímu napadenému rozhodnutí žalované) jsou pro soud závazné i rozhodovací důvody (ratio decidendi), na základě nichž dospěl k právnímu názoru závaznému pro správní orgán v dalším řízení. Naproti tomu nemohou být pro soud závazné úvahy vztahující se k těm částem odůvodnění zrušeného správního rozhodnutí, které již v novém rozhodnutí nejsou zahrnuty, anebo jsou překonány na základě dalšího průběhu správního řízení po zrušení správního rozhodnutí. K otázce závaznosti rozsudku soudu pro jeho další rozhodovací činnost tedy Nejvyšší správní soud konstatuje, že tato závaznost v souladu s principem právní jistoty dána je, nicméně pouze ve vztahu ke skutkovému a právnímu stavu rozhodnému pro vydání prvotního rozsudku ve věci.

V posuzované věci Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že městský soud nepřekročil při svém opětovném rozhodování o věci samé meze tvořené závazným právním názorem jiného senátu tohoto soudu v téže věci obsaženým v prvotním rozsudku. Jakkoliv totiž městský soud prvotním rozsudkem zrušil prvotní rozhodnutí žalované ze dne 3. 10. 2003, č. j. 332-6003-663/23. 9. 2003/Vo, výslovně - byť pouze v odůvodnění tohoto rozsudku - „pro nezákonnost“, rozhodovací důvody tohoto rozsudku napovídají tomu, že městský soud předmětné rozhodnutí považoval spíše za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Městský soud výslovně označil, která místa odůvodnění prvotního rozhodnutí žalované považuje za nedostatečná. Naproti tomu, v prvotním rozsudku městského soudu chybí jednoznačný právní názor na řešení výkladového problému aplikace dotčených mezinárodních smluv o sociálním zabezpečení, který je meritorní právní otázkou řešenou v posuzované věci. Městský soud v tomto ohledu pouze vyjádřil názor, že „...výklad dotčených mezinárodních smluv a norem vnitrostátního práva v otázce pojištění cizinců činných v pracovněprávním vztahu uzavřeném podle cizích právních předpisů je problematický a ne zcela jednotný“. Nejvyšší správní soud proto shledal, že prvotní rozsudek městského soudu ve věci neobsahoval žádný právní názor na meritum věci, který by byla žalovaná povinna následovat v novém řízení dle ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. Právní názor vyjádřený v tomto rozsudku směřoval k tomu, že odůvodnění zrušeného rozhodnutí žalované bylo nedostatečné. Nejvyšší správní soud proto neshledal, že by městský soud v napadeném rozsudku odchyloval od svého právního názoru vyjádřeného v prvotním rozsudku v téže věci, neboť teprve v napadeném rozsudku městský soud zaujal jednoznačný právní názor k otázce aplikace § 5 písm. b) zákona č. 54/1956 Sb. ve vztahu k česko-francouzské a česko-slovenské smlouvě o sociálním zabezpečení. Stěžovatelkou namítaná judikatura zdejšího soudu a Ústavního soudu se vztahuje k principu právní jistoty a zásadě předvídatelnosti rozhodování správních orgánů, nikoliv však ve vztahu k vázanosti samotného soudu svým vlastním právním názorem (viz rozsudky zdejšího soudu č. j. 2 Ads 16/2003 - 56, 2 Afs 2/2003 - 69, 2 Afs 28/2003 - 69, přístupné na www.nssoud.cz, nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 329/04 a sp. zn. IV. ÚS 690/01, přístupné na <http://nalus.usoud.cz>). Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud konstatuje, že neshledal rozpor napadeného rozsudku s právními názory obsaženými v namítaných judikátech. Prvnímu okruhu stěžovatelčiných námitek tedy Nejvyšší správní soud nepřisvědčil a neshledal je důvodnými.

Druhý okruh námitek se již týká samotného merita věci. Právní posouzení věci vychází z předmětného ustanovení § 5 písm. b) zákona č. 54/1956 Sb., ve znění s účinností do 31. 12. 2003, podle něhož platilo, že „*Z pojištění podle tohoto zákona jsou vyňati cizí státní příslušníci, kteří nemají trvalý pobyt na území České republiky a kteří jsou činní v České republice pro zaměstnavatele, kteří požívají diplomatických výsad a imunit, pokud mohou být účastni nemocenského pojištění v jiném státě, nebo pro zaměstnavatele v pracovněprávním vztahu uzavřeném podle cizích právních předpisů.*“ Spor mezi stěžovatelkou a žalovanou spočíval v tom, zda bylo možné v rozhodném období aplikovat toto ustanovení na stěžovatelčiny francouzské zaměstnance a slovenskou zaměstnankyni, kteří neměli na území České republiky trvalý pobyt a byli zaměstnaní u stěžovatelky v pracovněprávním vztahu podle švýcarského práva. Rozhodnou právní otázkou k posouzení ve věci bylo, jakým způsobem je třeba interpretovat ustanovení mezinárodních smluv o sociálním zabezpečení sjednaných na straně jedné mezi ČR coby státem výkonu zaměstnání, a na straně druhé Francií a Slovenskem coby státy, jejichž příslušníky jsou dotyční zaměstnanci stěžovatelky.

Konkrétně se jedná o Všeobecnou úmluvu o sociální bezpečnosti mezi Československem a Francií publikovanou pod č. 215/1949 Sb. ve znění dodatkové Úmluvy č. 68/1980 Sb. a Smlouvu mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení, vyhl. pod č. 228/1993 Sb. Česko-francouzská Úmluva v čl. 3 §1 stanoví, že „*Českoslovenští nebo francouzští státní příslušníci, zaměstnaní v jednom ze smluvních států, podléhají zákonodárstvím, platným v místě jejich zaměstnání. Nevykonávají-li zaměstnání, podléhají zákonodárství platnému v místě jejich bydliště.*“ Česko-slovenská smlouva ve svém čl. 7 odst. Stanoví obdobné pravidlo: „*Pokud články 8 a 9 nestanoví něco jiného, řídí se účast na důchodovém zabezpečení a nemocenském pojištění (zabezpečení) výdělečně činné osoby právními předpisy smluvního státu, na jehož území je výdělečná činnost vykonávána.*“ Obě smlouvy jsou založeny na zásadě rovnosti občanů smluvních států, tedy mechanismus tzv. „národního režimu“ (čl. 1 § 1 česko-francouzské smlouvy, čl. 4 česko-slovenské smlouvy). Nejvyšší správní na tomto místě považuje za vhodné podotknout, že ohledně právního statusu zaměstnankyně paní A. B., která je slovenskou i kanadskou státní příslušnicí, hraje rozhodující roli ve vztahu k českému systému sociálního zabezpečení její slovenská státní příslušnost, nikoliv kanadská. Česká republika sjednala se Slovenskem i s Kanadou dvoustranné smlouvy o sociálním zabezpečení, a to Smlouvu mezi ČR a Kanadou o sociálním zabezpečení (vyhl. pod č. 1/2003 Sb. m. s.), a Smlouvu mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení (vyhl. pod č. 228/1993 Sb.). Obě tyto mezinárodní smlouvy jsou vyhlášeny ve Sbírce zákonů a k jejich ratifikaci byl udělen souhlas Parlamentu ČR. Česko-kanadská smlouva však ve svém čl. 2 odst. 1 písm. b) vztahuje pro Českou republiku pouze na zákon o důchodovém pojištění a předpisy související. Čl. 2 odst. 2 rozšiřuje tento věcný rozsah smlouvy i na předpisy, které s výhradou čl. 3 tyto předpisy nahrazují. Naproti tomu, česko-slovenská smlouva ve svém čl. 2 odst. 1 stanovila, že se vztahuje na důchodové zabezpečení, nemocenské pojištění (zabezpečení), státní sociální dávky, dávky a služby sociální péče. Z porovnání obou smluvních režimů je zřejmé, že pro postavení zaměstnankyně stěžovatelky paní A. B. bylo rozhodné její slovenské občanství, na základě něhož měla v českém systému sociálního pojištění zajištěno rovné postavení ve všech složkách „důchodového zabezpečení“, především v důchodovém a nemocenském pojištění. Žalovaná i městský soud tedy postupovaly správně, pokud vycházely z jejího právního statutu slovenské občanky, v němž se na paní A. B. vztahoval národní režim založený česko-slovenskou smlouvou.

Pro řešení dané právní otázky je ovšem nutné kromě uvedeného zabývat se charakteristikou postavení těchto smluvních instrumentů mezinárodního práva vůči českému vnitrostátnímu právu. Charakteristika těchto mezinárodních smluv jako pramenů práva a jejich vztah k českému vnitrostátnímu právu (čl. 10 Ústavy ve znění účinném od 1. 6. 2002) totiž není shodná. Podle čl. 10 Ústavy ČR ve znění platném a účinném od 1. 6. 2002 platí, že *„vyhlášené mezinárodní smlouvy, k jejichž ratifikaci dal Parlament souhlas a jimiž je Česká republika vázána, jsou součástí právního řádu; stanoví-li mezinárodní smlouva něco jiného než zákon, použije se mezinárodní smlouva.* Česko-francouzská smlouva byla ratifikována pouze prezidentem republiky bez souhlasu Parlamentu (tj. tehdejšího československého Národního shromáždění) a podle čl. 10 Ústavy ČR nemá postavení mezinárodní smlouvy, která je součástí českého právního řádu, a nemá tak ex constitutione přednost před zákonem. K témuž závěru dospěl ve svých předchozích rozsudcích v obdobných věcech jak Nejvyšší správní soud, tak i Ústavní soud (viz k tomu nálezy Ústavního soudu ze dne 23. 1. 2008, sp. zn. I. ÚS 520/06, nebo I. ÚS 629/06 ze dne 15. 1. 2008, přístupné na <http://nalus.usoud.cz>). Podle názoru Ústavního soudu tato úmluva nemohla být aplikována přednostně vůči § 5 písm. b) zákona č. 54/1956 Sb. ani na základě čl. 10 Ústavy, ani na základě zákona č. 100/1932 Sb., o vnitrostátní účinnosti mezinárodních smluv o sociálním zabezpečení.

V posuzované věci je tedy nezbytné zabývat se meritorní zákonností napadeného rozsudku odděleně ve vztahu k zaměstnancům francouzské státní příslušnosti a zaměstnankyni kanadské a slovenské státní příslušnosti, za něž mělo být podle názoru žalované a městského soudu placeno pojistné a příspěvek na aktivní politiku zaměstnanosti, a to v případě obou zaměstnanců francouzské státní příslušnosti za období ledna, února, března a dubna roku 2003, přičemž v případě pana B. i v měsících květnu a červnu 2003, a u zaměstnankyně slovenské státní příslušnosti paní A. B. za celé období ledna až června 2003. Je tomu tak z toho důvodu, že aktuální judikatura zdejšího soudu a Ústavního soudu nezastává k výkladu těchto smluvních instrumentů ve vztahu k ustanovení § 5 písm. b) zákona č. 54/1956 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2003, upravujícímu vynětí cizinců bez trvalého pobytu v ČR stejný názor a rozlišuje mezi nimi.

Ústavní soud ČR posuzoval několik ústavních stížností proti rozsudkům Nejvyššího správního soudu ve věcech týkajících se povinnosti placení pojistného za francouzské státní příslušníky zaměstnané v ČR (viz k tomu např. nálezy Ústavního soudu ČR ze dne 23. 1. 2008, sp. zn. I. ÚS 520/06, nebo I. ÚS 629/06 ze dne 15. 1. 2008, přístupné na <http://nalus.usoud.cz>). Nejvyšší správní soud dospěl ve své předchozí judikatuře (např. rozsudek ze dne 31. 5. 2006, č. j. 6 Ads 44/2005 - 75, přístupný na www.nssoud.cz) k závěru, že Úmluva sice není mezinárodní smlouvou podle čl. 10 Ústavy, ale její vnitrostátní platnost a účinnost byla dána v důsledku ustanovení zákon č. 100/1932 Sb., o vnitrostátní účinnosti mezinárodních smluv o sociálním pojištění, jehož § 1 říká, že ustanovení mezinárodních smluv o sociálním pojištění, vyhlášených ve Sbírce zákonů a nařízení, mají po dobu své mezinárodní účinnosti též účinnost vnitrostátní. Z toho zdejší soud dovodil, že francouzští státní příslušníci, kteří neměli v České republice trvalý pobyt a byli zde činní pro zaměstnavatele v pracovněprávním vztahu, uzavřeném podle cizích právních předpisů, byli účastni na pojištění podle zákona č. 54/1956 Sb., o nemocenském pojištění zaměstnanců, ve znění účinném do 31. 12. 2003. Ústavní soud se však ve výše citovaných nálezech s tímto názorem neztotožnil a dospěl k závěru, že taková právní

konstrukce je založena na „*libovůli a nepředvídatelnosti*.“ Podle názoru Ústavního soudu vytvořila soustavná praxe orgánů státní správy sociálního zabezpečení oprávněná očekávání adresátů příslušných právních norem v oblasti nemocenského pojištění. Z toho důvodu tedy podle názoru Ústavního soudu nebylo možné předepsat plátcí pojistného k úhradě nedoplatek na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na aktivní politiku zaměstnanosti, pokud žalovaná takto v předchozím období za stejného právního stavu nepostupovala a nevymáhala nedoplatky na pojistném za francouzské státní příslušníky zaměstnané na území České republiky. Předchozí názor Nejvyššího správního soudu na právní charakter česko-francouzské smlouvy, její postavení a dosah v českém vnitrostátním právu byl tedy překonán judikaturou Ústavního soudu a Nejvyšší správní soud je jím vázán v obdobných případech (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, č. j. 2 Afs 180/2004 - 44, přístupný na www.nssoud.cz). Z tohoto právního názoru tedy pro posuzovanou věc vyplývají následující závěry. Francouzští státní příslušníci J. G. B. a A.-M. B. nebyli v období ledna, února, března a dubna roku 2003 a zároveň pan B. i v měsíci květnu a červnu 2003 účastni českého systému sociálního pojištění a žalobkyně tedy nebyla povinna za ně odvádět pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti. Z toho vyplývá, že v této části je napadený rozsudek městského soudu nesprávný, neboť městský soud dovodil, že žalobkyně byla povinna za tyto pojištěnce v uvedeném období platit pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti. Takový právní názor je v rozporu s citovanou judikaturou Ústavního soudu a navazující aktuální judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz k tomu rozsudek zdejšího soudu ze dne ze dne 16. 3. 2009, č. j. 6 Ads 20/2006 - 58, přístupný na www.nssoud.cz). Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud shledal, že napadený rozsudek je ve vztahu k povinnosti žalobkyně platit pojistné za francouzské zaměstnance nezákonný [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

K jinému názoru Nejvyšší správní soud dospěl ohledně povinnosti žalobkyně platit pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti v uvedeném období ledna až června 2003 za svou zaměstnankyni A. B., slovenskou státní občanku. Dle sdělení č. 228/1993 Sb., jímž byla vyhlášena ve Sbírce zákonů, se jedná o mezinárodní smlouvu, která byla ratifikována prezidentem republiky se souhlasem České národní rady. Jedná se tedy o mezinárodní smlouvu, která splňovala v rozhodném období (tj. leden až červen roku 2003) požadavky čl. 10 Ústavy ČR ve znění účinném od 1. 6. 2002. Jedná se tak o mezinárodní smlouvu, která v rozhodném období, za něž podle názoru žalované i městského soudu vznikl žalobkyni nedoplatek na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na politiku zaměstnanosti za paní A. B. (tj. leden – červen 2003) byla součástí českého právního řádu, přičemž stanoví-li tato smlouva něco jiného než zákon, je třeba ji použít dle pravidla aplikační přednosti. Toto právní postavení česko-slovenské smlouvy v českém právním řádu v období od 1. 6. 2002 do 1. 5. 2004 (tj. do data vstupu ČR do EU, od něhož zůstává z této smlouvy v platnosti pouze čl. 20) nepochybně ve své judikatuře ani Ústavní soud, který se zabýval pouze postavením česko-slovenské smlouvy před účinností tzv. euronovely Ústavy ČR (viz k tomu nálezy Ústavního soudu ze dne 25. 1. 2005, sp. zn. III. ÚS 252/04, a dále nálezy ze dne 20. 3. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 4/06, přístupné na <http://nalus.usoud.cz>). Obsahově se jedná nepochybně o smlouvu koordinačního typu, která zakládá pro státní příslušníky druhé smluvní strany národní režim (princip rovnosti zacházení se státními příslušníky obou smluvních stran) a vztahuje se jak na důchodové pojištění, tak na nemocenské pojištění. Tuto smlouvu tedy po stránce jejího právního postavení v rozhodném období ledna až června 2003 nelze srovnávat s česko-francouzskou

Úmluvou, která – jak vyložil Ústavní soud a po něm i Nejvyšší správní soud – nebyla součástí českého právního řádu a nemohla tak v souladu se zásadou legitimního očekávání a předvídatelnosti správní praxe být aplikována přednostně k ustanovení o vynětí cizinců bez trvalého pobytu v ČR zaměstnaných u zaměstnavatele v pracovněprávním vztahu uzavřeném podle cizích právních předpisů [§ 5 písm. b) zákona č. 54/1956 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2003].

Nejvyšší správní soud je toho názoru, že na česko-slovenskou smlouvu je třeba nahlížet obdobně jako na jiné mezinárodní smlouvy o sociálním zabezpečení, které v předmětném období od 1. 6. 2002 do 31. 12. 2003 byly součástí českého právního řádu a měly aplikační přednost před českými zákony, a to i před zákonem č. 54/1956 Sb. Takovými smlouvami o sociálním zabezpečení byly kupř. Smlouva mezi ČR a Švýcarskou konfederací o sociálním zabezpečení (vyhl. pod č. 267/1997 Sb., dále jen „česko-švýcarská smlouva“) nebo Úmluva mezi Československou republikou a Maďarskou lidovou republikou o spolupráci na poli sociální politiky, vyhl. pod č. 21/1960 Sb., anebo Smlouva o sociálním zabezpečení mezi Českou republikou a Spolkovou republikou Německo, vyhl. ve Sbírce mezinárodních smluv pod č. 94/2002 Sb. m.s. U všech těchto smluv Nejvyšší správní soud ve své aktuální judikatuře dovodil, že se staly po 1. 6. 2002 součástí českého právního řádu a bylo je třeba aplikovat přednostně vůči zákonu č. 54/1956 Sb. (k tomu viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 8. 2009, č. j. 4 Ads 141/2008 - 118, přístupný na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud poukazuje především na usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 103, přístupné na www.nssoud.cz. V tomto usnesení řešícím právní postavení česko-švýcarské smlouvy především dovodil, že tato smlouva je tedy nepochybně smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy České republiky, ve znění ústavního zákona č. 395/2001 Sb., neboť ji prezident republiky ratifikoval a s její ratifikací vyslovil souhlas Parlament České republiky. Dále konstatoval, že čl. 6 česko-švýcarské Smlouvy je dvoustrannou kolizní normou, která hraničním určovatelem legis loci laboris určuje, že pojišťovací povinnost osob uvedených v čl. 3 Smlouvy se řídí právními předpisy smluvního státu, na jehož území tyto osoby vykonávají výdělečnou činnost. Kolizní norma neobsahuje věcnou úpravu, nestanoví práva a povinnosti účastníků právního poměru, nestanoví obsah pojišťovací povinnosti. Nejvyšší správní soud dále usoudil, že tato Smlouva je smlouvou koordinační a dominantním principem, na němž je vystavěna, je princip rovného zacházení s státními příslušníky obou smluvních stran. Dospěl k závěru, „*ustanovení čl. 6 Smlouvy mezi Českou republikou a Švýcarskou konfederací o sociálním zabezpečení, které odkazovalo na použití předpisů o nemocenském pojištění České republiky, v případě občana Švýcarska, vykonávajícího pracovní činnost na území České republiky, vylučovalo z použití ustanovení § 5 písm. b) zákona o nemocenském pojištění ve znění účinném do 31. 12. 2003*“.

V posuzované věci Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že na česko-slovenskou smlouvu o sociálním zabezpečení je nutno nahlížet analogicky jako na česko-švýcarskou smlouvu a další citované mezinárodní smlouvy o sociálním zabezpečení, vyjma smlouvy česko-francouzské. Z toho pro posuzovanou věc vyplývá, že zaměstnankyně slovenské státní příslušnosti A. B. byla v rozhodném období ledna až června 2003 účastna českého systému sociálního pojištění na základě přednostní aplikace čl. 2 odst. 1 písm. b) ve spojení s čl. 4 česko-slovenské smlouvy. Ustanovení § 5 písm. b) zákona č. 54/1956 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2003, nebylo možno na tuto zaměstnankyni uplatnit. Z toho plyne, že stěžovatelka jako zaměstnavatel této pojištěnky byla povinna v rozhodném období odvést

za tuto zaměstnankyni pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti. V tomto rozsahu byl tedy názor žalované i městského soudu správný a zároveň námitky stěžovatelky nedůvodné.

Vzhledem k tomu, že Městský soud v Praze dospěl k nesprávnému právnímu posouzení postavení francouzských státních příslušníků zaměstnaných u stěžovatelky, J. G. B. a A. M. B., a nesprávně dovodil povinnost stěžovatelky odvést za tyto francouzské státní příslušníky za rozhodné období ledna až dubna 2003 (A.-M. B.) a ledna až června 2003 (J. G. B.), zrušil Nejvyšší správní soud napadený rozsudek pro nezákonnost a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.). V něm bude krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). Dále také rozhodne o náhradě nákladů řízení o předmětné kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. září 2009

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu